

Sygn. akt: I C 134/17

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 maja 2017 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Anna Wołujewicz
Protokolant:	sekr. sądowy Joanna Mucha

po rozpoznaniu w dniu 10 maja 2017 roku w Człuchowie

sprawy z powództwa (...) sp. j. w B.

przeciwko TUZ Towarzystwo (...) w W.

o zapłatę

oddala powództwo

Sygn. akt I C 134/17

## UZASADNIENIE

Powód (...) Sp. J. z siedzibą w B. wniosła pozew przeciwko TUZ Towarzystwo (...) z siedzibą w W. o zapłatę kwoty 1 510,00 zł tytułem częściowego odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 04 listopada 2016 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż w dniu 04 października 2016 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd stanowiący własność S. W. – Volkswagen o nr rej. (...). Powód zaznaczył, iż sprawca zdarzenia posiadał polisę OC w pozwanym Towarzystwie, w związku z czym wystąpiono o wypłatę odszkodowania. Co prawda pozwany wypłacił odszkodowanie w łącznej wysokości 2 888,37 zł, jednak powód twierdził, iż przy ustalaniu odszkodowania znacznie zaniżono wysokość kosztów naprawy. Powód podkreślił, iż powstałe w ten sposób prawo do przedmiotowego odszkodowania wobec pozwanego, nabył na podstawie umowy przelewu wierzytelności, w związku z czym przedmiotowe powództwo jest zasadne.

W dniu 31 stycznia 2017 roku Sąd Rejonowy w Człuchowie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym uwzględniający powództwo w całości.

Pozwany TUZ Towarzystwo (...) z siedzibą w W. w ustawowym terminie złożył sprzeciw od nakazu zapłaty i wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany w pierwszej kolejności podniósł zarzut braku legitymacji czynnej po stronie powoda wskazując, iż powód nie zawarł z pozwanym skutecznej umowy cesji wierzytelności. Pozwany kwestionując powództwo powołał się na spełnienie świadczenia na rzecz uprawnionego poszkodowanego, a także wskazał, iż powód wywodzi swoje roszczenie na podstawie prywatnej ekspertyzy i nie udowodnił wysokości szkody w łącznej kwocie 6 097,26 zł.

### **Sąd ustalił następujący stan faktyczny:**

W dniu 04 października 2016 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd stanowiący własność S. W. – Volkswagen o nr rej. (...). Zdarzenie to zaistniało w warunkach uzasadniających przyjęcie odpowiedzialności osoby, której odpowiedzialność odszkodowawcza w ruchu pojazdów mechanicznych objęta była ubezpieczeniowym ryzykiem pozwanego (...) S.A. w W. w umowie ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody.

bezsporne

Poszkodowany S. W. wystąpił do pozwanego Towarzystwa (...) o wypłatę odszkodowania. Pozwane Towarzystwo wypłaciło na rzecz poszkodowanego odszkodowanie w łącznej wysokości 2 888,37 zł.

bezsporne

### **Sąd zważył, co następuje:**

Przedmiotem niniejszego postępowania było roszczenie powoda wynikające z wierzytelności pierwotnie przysługującej poszkodowanemu S. W. przeciwko pozwanemu Towarzystwu (...). Powód wywodził, iż wierzytelność ta została zbyta na mocy umowy cesji wierzytelności z dnia 24 listopada 2016 roku na rzecz pierwotnego cesjonariusza (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P., który następnie zbył ją na mocy umowy cesji wierzytelności z dnia 25 listopada 2016 roku na rzecz powoda. Natomiast pozwany zakwestionował powództwo zarówno co do zasady, jak i co do wysokości, podnosząc w pierwszej kolejności zarzut braku legitymacji procesowej powoda.

Badanie legitymacji procesowej stron procesu, która stanowi przesłankę materialnoprawną, jest obowiązkiem Sądu. Zauważyć bowiem należy, iż legitymacja procesowa to uprawnienie wypływające z prawa materialnego do występowania z konkretnym roszczeniem przeciwko innemu konkretnemu podmiotowi, dlatego też fakty, z których wywodzone jest dochodzone roszczenie powinien co do zasady dowieść powód.

Zgodnie bowiem z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, tym bardziej, że ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów i spełnia dwie zasadnicze funkcje. Po pierwsze dynamizuje postępowanie dowodowe w systemie obowiązywania zasady sporności (kontradiktoryjności) w procesie, a po drugie określa wynik merytoryczny sporu (sprawy) w sytuacji krytycznej, gdy strona nie udowodni faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. K. Piasecki, Kodeks cywilny. Księga pierwsza. Część ogólna. Komentarz, Zakamycze, 2003 r.). Oznacza to zatem, że Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. Zgodnie bowiem z przyjętą linią orzecniczą obowiązek wskazania dowodów, potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża przede wszystkim strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29), ponieważ Sąd został wyposażony jedynie w uprawnienie, a nie obowiązek, dopuszczenia dalszych jeszcze, nie wskazanych przez żadną ze stron, dowodów, kierując się przy tym własną oceną, czy zebrany w sprawie materiał jest – czy też nie jest – dostateczny do jej rozstrzygnięcia (art. 316 § 1 in principio k.p.c.). Dlatego też Sąd powinien korzystać z przewidzianego w art. 232 zd. 2 k.p.c. uprawnienia powściągliwie i z umiarem, pamiętając, że taka inicjatywa należy przede wszystkim do samych stron i że cały rozpoznany spór jest ich sprawą, a nie sądu.

Sąd w niniejszej sprawie przeprowadził postępowanie dowodowe w oparciu o zaofiarowany przez powoda materiał dowodowy złożony wraz z pozwem. Powód jako podstawę swych roszczeń wobec pozwanego wskazywał na nabycie wierzytelności przysługującej – jak wywodził – wobec pozwanego pierwotnemu wierzycielowi. Powoływał się więc na swoje uprawnienia nabyte w drodze przelewu wierzytelności. Zgodnie z treścią art. 509 k.c. przelew wierzytelności oznacza przeniesienie wierzytelności oznaczonej co do tożsamości i dla skuteczności takiej transakcji konieczne jest precyzyjne oznaczenie przenoszony wierzytelności. Oznacza to, że skuteczne wywodzenie uprawnień z faktu

nabycia wierzytelności na podstawie umowy cesji wymaga udowodnienia bez wątpliwości, że do cesji konkretnej wierzytelności doszło.

Przystępując do oceny zebranego w niniejszej sprawie materiału dowodowego Sąd w pierwszej kolejności miał na uwadze zarzut podniesiony przez pozwanego w sprzeciwie – braku legitymacji procesowej powodowa. Zauważyć należy, iż w niniejszej sprawie powód wywodził, iż nabył przysługującą wobec pozwanego Towarzystwa (...) wierzytelność z tytułu odszkodowania, a która pierwotnie przysługiwała poszkodowanemu zdarzeniem drogowym S. W.. Na tę okoliczność powód przedłożył poświadczony za zgodność z oryginałem przez działającego w sprawie pełnomocnika zawodowego odpisy dokumentów: umowy cesji wierzytelności zawartej w dniu 24 listopada 2016 roku pomiędzy S. W. a (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. (porównaj: k. 7) oraz umowy cesji wierzytelności zawartej w dniu 25 listopada 2016 roku pomiędzy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. a PRO CAR A. Ś., M. Ś. & W. H. Sp. J. z siedzibą w B. (porównaj: k. 6). Dokonując szczegółowej oceny przedłożonych dokumentów z dnia 24 listopada 2016 roku i z dnia 25 listopada 2016 roku Sąd stwierdził, iż z dokumentów tych wynika, iż osobą samodzielnie działającą w imieniu najpierw nabywcy, a następnie zbywcy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. – była Z. B.. Brak jest natomiast jakiegokolwiek środka dowodowego, z którego wynikałoby umocowanie tej osoby do działania w imieniu Spółki. Powód nie przedłożył żadnego dokumentu na tę okoliczność. W ocenie Sądu nie można zatem jednoznacznie stwierdzić, iż osoba działająca w imieniu (...) Sp. z o.o. była umocowana do zawarcia umów cesji wierzytelności najpierw ze S. W. w dniu 24 listopada 2016 roku, a następnie z powodem w dniu 25 listopada 2016 roku.

W ocenie Sądu powyższe dowody nie stanowiły dostatecznej podstawy do przyjęcia, że powód w drodze powołanych wyżej umów cesji nabył wierzytelność dochodzoną pozwem, a co za tym idzie strona powodowa nie wykazała swojej legitymacji czynnej, jak również, że przysługuje jej wobec pozwanego Towarzystwa (...) dochodzone roszczenie. Dlatego też powództwo zasługiwało na oddalenie.

Na mocy art. 217 § 3 k.p.c. Sąd pominął wnioski dowodowe powoda w przedmiocie dokumentów z akt szkody pozwanego oraz opinii biegłego rzeczoznawcy, albowiem w ocenie Sądu dowody te nie wpłynęłyby na rozstrzygnięcie wydane w niniejszej sprawie, a zebrany w sprawie materiał dowodowy umożliwił Sądowi merytoryczne rozpoznanie sprawy.